

Ὀδοιπορικό
τοῦ Χαράλαμρου Δάντη
Φωτό: Ἀλέξης Ἀλαματίδης

Κάζομ τραϊσαράβ,

«Ὅσο ζῶ ἐλπίζω» τὸ σύνθημα τῶν παιδιῶν τοῦ Δροσεροῦ στὴ γλῶσσα Ρομανέ

κάντικη ἀσουκιαράβ*

σκαλίζει κανείς ιστορικές πληγές, καλύτερα να κάνει δηλώσεις που καλλιεργούν την ένότητα και την όμοψυχία. Με τις δηλώσεις του αυτές, ο ύπουργός Γκιονούλ έκανε διακρίσεις».

Ο εκδότης της παλαιμάχης εφημερίδας *Απογευματινή*, Μ. Βασιλειάδης, τόνισε: «Έάν ο ύπουργός είπε συνειδητά όσα είπε, αυτή είναι μία πολιτική πράξη που πρέπει να εξηγηθεί. Διότι τὰ λόγια του σημαίνουν ότι: δέν αποδεχθήκαμε τις μειονότητες ως ύπηκούς μας. Έάν, όμως, τὰ λόγια του ξέφυγαν, τὸ μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παραιτηθεί».

Ο Διευθυντής της Όμοσπονδίας Αρμενίων Εύρωπης, Κ. Λειλεκιάν, δήλωσε: «Η Τουρκία θεωρεί τὸν εαυτό της τουρκικό και μουσουλμανικό κλάμπ. Έπеше τὸ προσωπεῖο της. Ό παραγκωνισμός τῶν άλλων βρίσκεται σὲ διαστάσεις που δέν συμβι-

βάζονται με τὴν Εύρωπη. Οί δηλώσεις αυτές δέν είναι τὸ πρώτο περιστατικό που ἀποκαλύπτει τὴν ἀληθινὴ φύση του καθεστώτος τῆς Ἄγκυρας».

Ο εκπρόσωπος Τύπου του Πατριαρχείου τῶν Αρμενίων στὴν Τουρκία και ἰδρυτῆς τῆς ἀρμενικῆς εφημερίδας *Agos*, κ. Μπακάρ, τόνισε: «Ο ύπουργός έκανε μεγάλη γκάφα. Προσπάθησε να ἐπανορθώσει, ἀλλὰ δέν τὰ κατάφερε. Ός Κοινότητα Αρμενίων αισθανόμαστε βαθιά προσβεβλημένοι. Θα πρέπει ὁ ύπουργός να ζητήσει συγγνώμη».

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἔχουν ὁμως και οί ἀπόψεις-δηλώσεις που συλλέξαμε γιὰ τὸ θέμα:

Καθηγητῆς Μπασιὺν Όράν «Ἡ Ἄνταλλαγή ἦταν μία ἐθνοτική και θρησκευτική κάθαρση. Ἡ ἐκκαθάριση τῶν μὴ μουσουλμάνων ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἄσία καθυστέρησε τὴν ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας τουλάχιστον γιὰ 50 χρόνια. Τὰ λόγια του ύπουργοῦ ἦταν λάθος: «Έάν στὸ Αἰγαῖο ἔμεναν οί Ἕλληνες, στὰ βουνὰ θα ὑπῆρχαν σήμερα ἀμπελώνες. Μετὰ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας, οί κάτοικοι τῶν χωριῶν πῆγαιναν στὸν Κεμάλ και στὸν Ἰνονοῦ και τοὺς παρακαλοῦσαν: φωνάξτε πίσω τους Ἕλληνες και τοὺς Ἄρμενίους που φύγαμε με τὴν Ἄνταλλαγή. Δέν ἔχουμε τεχνίτες να φτιάξουμε, οὔτε τροχούς γιὰ τις ἄμαξές μας. Τοὺς ἔχουμε ἀνάγκη». Ἐμεῖς δέν ἀντέχουμε κανέναν πέρα ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους-Τούρκους. Δέν ἀντέχουμε οὔτε τοὺς Κούρδους οὔτε τοὺς Ἀλεβῆδες οὔτε αὐτοὺς που ἔχουν διαφορετικές σεξουαλικές προτιμήσεις».

Όκάι Γκιονενσὶν - Ἐφημερίδα *Vatan*: «Τὸ ὕφος του πρωθυπουργοῦ Ἐρντογάν, που ἔλεγε: Ἄγάπα τὴν Τουρκία ἢ ἐγκατάλειψέ την, φαίνεται ὅτι μιμήθηκε ὁ ύπουργός Ἄμυνας και ἀποφάσισε να ἐξωτερικεύσει τις σκέψεις του».

Τουράν Ἄλκάν - Ἐφημερίδα *Referans*: «Λάθος ἀπὸ ἐπιστημονική, πολιτική

ἀλλὰ και ἀπὸ πλευρᾶς συνείδησης του Β. Γκιονούλ. Πάντα πίστευα ὅτι ἂν ζοῦσαν ἀνάμεσά μας αὐτοὶ οί ἄνθρωποι θα εἶχαμε μεγαλύτερη εὐημερία και ὄχι μόνον οἰκονομική. Ἡ Ἄνταλλαγή και ὁ ἐκτοπισμός ἔκαναν πλειοψηφία τοὺς μουσουλμάνους στὴν Τουρκία. Ἄντί, ὁμως, να χαιρόμαστε γιὰ αὐτὸ, θα ἦταν καλύτερα να μετανιώναμε».

Χασάν Τζεμάλ - Ἐφημερίδα *Milliyet*: «Σὲ μία πολιτισμένη χώρα ἕνας τέτοιος ύπουργός θα εἶχε παραιτηθεί. Τὸ 1915 ἀποτελεῖ μία γελοία σελίδα στὴν ἱστορία μας. Ἐπιπλέον, ἀποτελεῖ ντροπὴ να θέλουμε να εἶμαστε ὑπερήφανοι με τὴ σελίδα αὐτή».

Χαντί Οὔλουένγκιν - Ἐφημερίδα *Hurriyet*: «Ο ύπουργός Ἄμυνας ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Τὸν συχαίρω, γιὰτι κανένας μέχρι τώρα δέν μίλησε τόσο ντόμπρα. Κανένα ἐπίσημο στόμα στὴν ἱστορία τῆς Δημοκρατίας δέν ὁμολόγησε τόσο ξεκάθαρα τὴν ἀλήθεια».

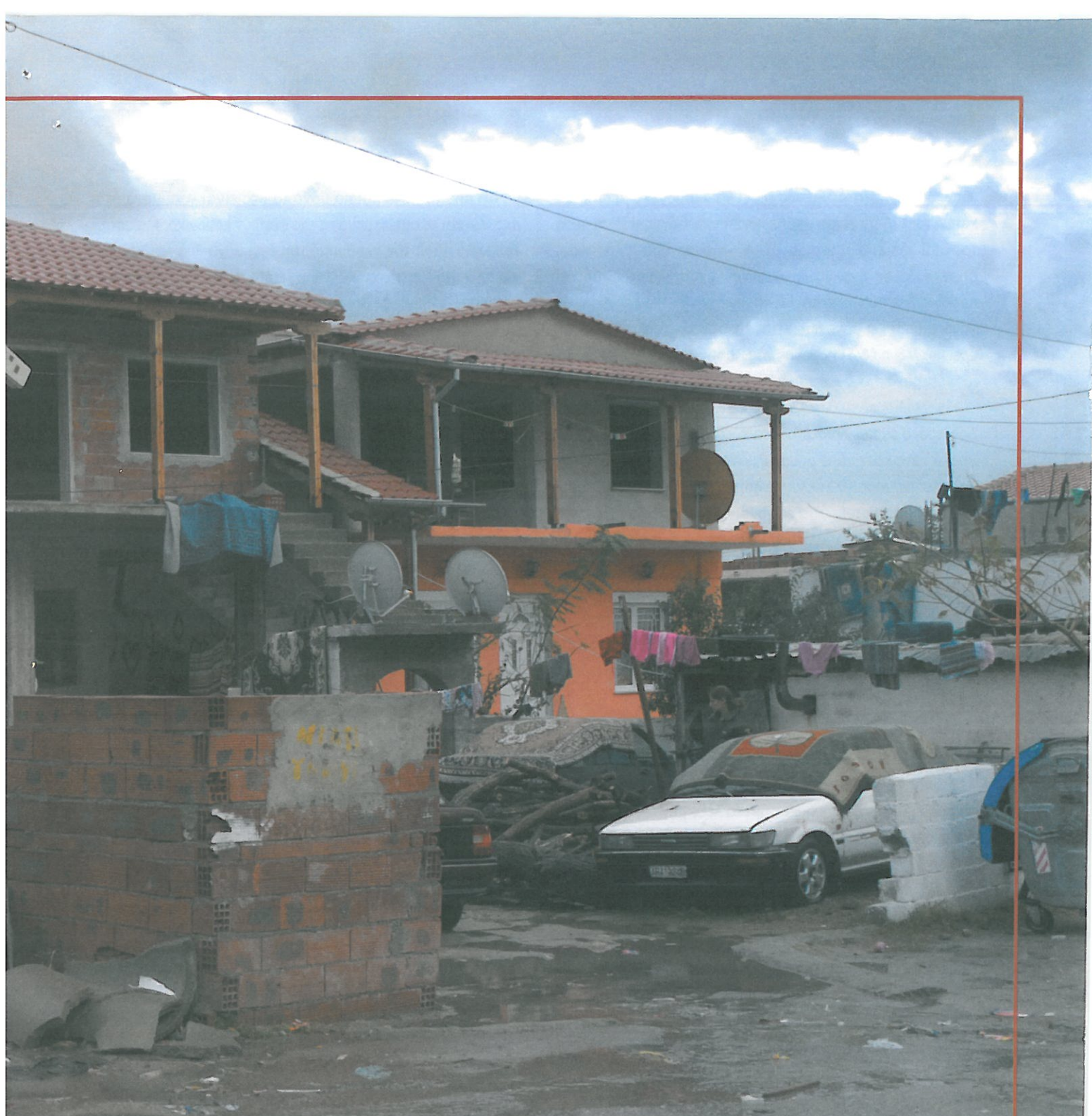
Καθηγητῆς Ντογού Ἐργκίλ: «Έάν ζοῦσαν οί Ἕλληνες και οί Ἄρμενιοὶ ἀκόμα στὴν Τουρκία, ἄνθρωποι σάν τὸν Γκιονούλ δέν θα γίνονταν ποτὲ ύπουργοί».

Σελτσούκ Γκιούλτασι - Ἐφημερίδα *Zaman*: «Ἡ Δημοκρατία μας φοβάται. Φοβούμαστε τοὺς χώρους προσευχῆς τῶν Ἀλεβῆδων, τὴ μητρική γλῶσσα τῶν

Κούρδων, τὴ μαντίλα τῶν θεοσεβόμενων γυναικῶν, τὴ θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, τὴν ἐκκλησία του Ἄκταμάρ τῶν Ἄρμενίων».

Ριφάτ Μπαλί - Ἐφημερίδα *Yeni Safak*: «Τὸ κράτος δέν ἐμπιστεύεται τις μειονότητες. Τις ἀντιμετωπίζει με τὴ λογικὴ του κονδρεμπόρου. Πολλές φορές λέει ὅτι θα ἦταν καλύτερα τὰ πράγματα ἂν δέν ὑπῆρχαν. Ἄλλοτε τοὺς θεωρεῖ συνεργάτες εἰσβολέων και ἄλλοτε τοὺς χρησιμοποιεῖ ὡς ἀξεσουάρ».

Όρισμένοι ἀρθρογράφοι ὑπενθύμισαν στοὺς ἀναγνώστες τους τὴ βαρβαρότητα του Φόρου Περιουσίας που ἐξαναγκάστηκαν να καταβάλουν οί μειονότητες τὸ 1942 και τὸ πογκρόμ του 1955. Δυστυχῶς γιὰ οἰκονομία χώρας δέν μπορούμε να τὰ δημοσιεύσουμε ὅλα ἐκτενῶς, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσαμε. Διότι εἰλικρινὰ πιστεύουμε ὅτι αὐτὲς οί δηλώσεις, εἴτε ἔγιναν συνειδητὰ εἴτε ἀσυνείδητα, ἀνοιξαν ἕναν πολὺ ἐποικοδομητικὸ διάλογο στὴν Τουρκία, ὁ ὁποῖος ἐνδέχεται να συμβάλει μελλοντικά στὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη τῶν λαῶν τῆς Μεσογείου και ἐνδεχομένως στὴν ἐπιστροφή τῶν γηγενῶν πληθυσμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴν κοιτίδα τους.

Στὸ Δροσερὸ τῆς Ξάνθης δὲν ὑπάρχουν δρόμοι. Παρὰ μόνον λάσπη, βοῦρκος, λύομενα, παράγκες καὶ 3.500 κάτοικοι! Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 1.238 εἶναι ἀνήλικοι. Φυσικὰ ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία δὲν ξέρει κατὰ ποῦ πέφτει τοῦτος ἐδῶ ὁ τόπος. Εὐτυχῶς, ὅμως, ποῦ ἡ... Ἐλπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία!

Οφτωκός και κατατρεγμένος ξέρει να «χαμογελά μέσα στον καπμό του», διότι είναι... «ἀπερισκέπτως εὐελπής»! Είναι μέσα του (και γύρω) όλα γκρεμισμένα, «κίολας ώραϊα έρείπια», ἄρα ἐλεύθερος, ἀνάλαφρος. Χάρη στην ταπείνωση δὲν μπορεῖ παρά να δημιουργήσει και να «ἀπογειωθεί». Στο Δροσερό τῆς Ξάνθης ὑπάρχει μόνο φτώχεια, κατατρεγμός, παράγκες και έρείπια. Μόνο ἐδῶ μπορούσε να βλαστήσει ἡ «Ἐλπίδα» τελείως «ἀπερίσκεπτα». Και να βγάλει και καρπούς...

Ἡ «Ἐλπίδα» εἶναι ὁ Πολιτιστικός Σύλλογος τοῦ συνοικισμοῦ Δροσερό, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἕνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὴν Ξάνθη και κατοικεῖται ἀπὸ μουσουλμάνους και -λίγους- χριστιανούς Τσιγγάνους. Ὁ Σύλλογος δημιουργήθηκε τὸν Αὐγουστο τοῦ 2006 μὲ πρωτοβουλία 20 γυναικῶν και στόχους πολλὴ σαφεῖς: Πρῶτον, τὴν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν και τῶν ἐνηλίκων, δεύτερον, τὴ δημιουργικὴ ἀπασχόληση τῶν παιδιῶν και, τρίτον, τὴ βελτίωση τῶν ὑποδομῶν στὸν συνοικισμό. Πρὶν παραθέσουμε τὰ ἐντυπωσιακὰ ἀποτελέσματα τοῦ Συλλόγου, θὰ ἴπρεπε να περιγράψουμε μὲ λίγα λόγια τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο οἱ γυναῖκες αὐτὲς τόλμησαν τέτοια ἱεράρχηση ἀναγκῶν.

Βοῦρκος

Δὲν ξέρω ἂν γιὰ τὴν εἰκόνα ποῦ σχημάτισα γιὰ τὸ Δροσερό «ἔφταιγε» ἡ καταρρακτώδης βροχὴ τῆς ἡμέρας ποῦ τὸ ἐπισκεφτήκαμε, ἀλλὰ ὁ συνοικισμὸς μὲ μία λέξη μόνο περιγράφεται: βοῦρκος. Αὐτὸς ὁ βοῦρκος εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴ βιομηχανικὴ ζώνη τῆς πόλης και ἔτσι, παρ' ὅτι βρίσκεται στὴν εἰσοδὸ τῆς, δὲν γίνεται ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανέναν ἐπισκέπτη. Δὲν ὑπάρχει δρόμος οὔτε πινακίδα ποῦ να προαναγγέλλει τὴν εἰσοδὸ στὸν συνοικισμό, ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε χωριὸ τῆς Ἑλλάδας. Μόνο ἕνας κωματόδρομος ὑπάρχει, ποῦ ὅταν βρέχει πλημμυρίζει, ἐπειδὴ τὸ χωριὸ βρίσκεται δίπλα σὲ ρέμα. Ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Ἄλῆογλου Γκιουνγκέρ, δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, «πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια να ρωτοῦσες κάποιον ἀπὸ τὴν Ξάνθη ποῦ εἶναι τὸ Δροσερό δὲν θὰ ἤξερε. Μὲ τὸν Σύλλογο μᾶς ἔμαθαν»!

Πάντως τὸ χωριὸ, ἀκόμα κι ἂν ἀγνοεῖται ἀπὸ τοὺς Ξανθιώτες, σφύζει ἀπὸ ζωὴ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 3.500 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποῖων οἱ 1.238 εἶναι ἀνήλικοι! Καί, πράγματι, ἦταν ἐντυπωσιακὸ τὸ ὅτι ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ χωριοῦ ὡς τὸ κτήριο τοῦ Συλλόγου συναντούσαμε μόνο παιδάκια 5-10 ἐτῶν. Τὸ θλιβερό ἦταν πῶς τὰ παιδάκια ἔπαιζαν μέσα στὶς λάσπες και στὰ σκουπίδια, καθὼς τὸ Δροσερό εἶναι μία παραγκούπολη. Τίποτα δὲν ἔγινε μὲ σχέδιο και τὰ πάντα εἶναι στάσιμα.

Συζητώντας μὲ τὸν κ. Ἄλῆογλου και τὴν κυρία Σουλεϊμὰν Νατζιέ, τὴ γραμματέα τοῦ Συλλόγου, γιὰ τὸν συνοικισμό μάθα-

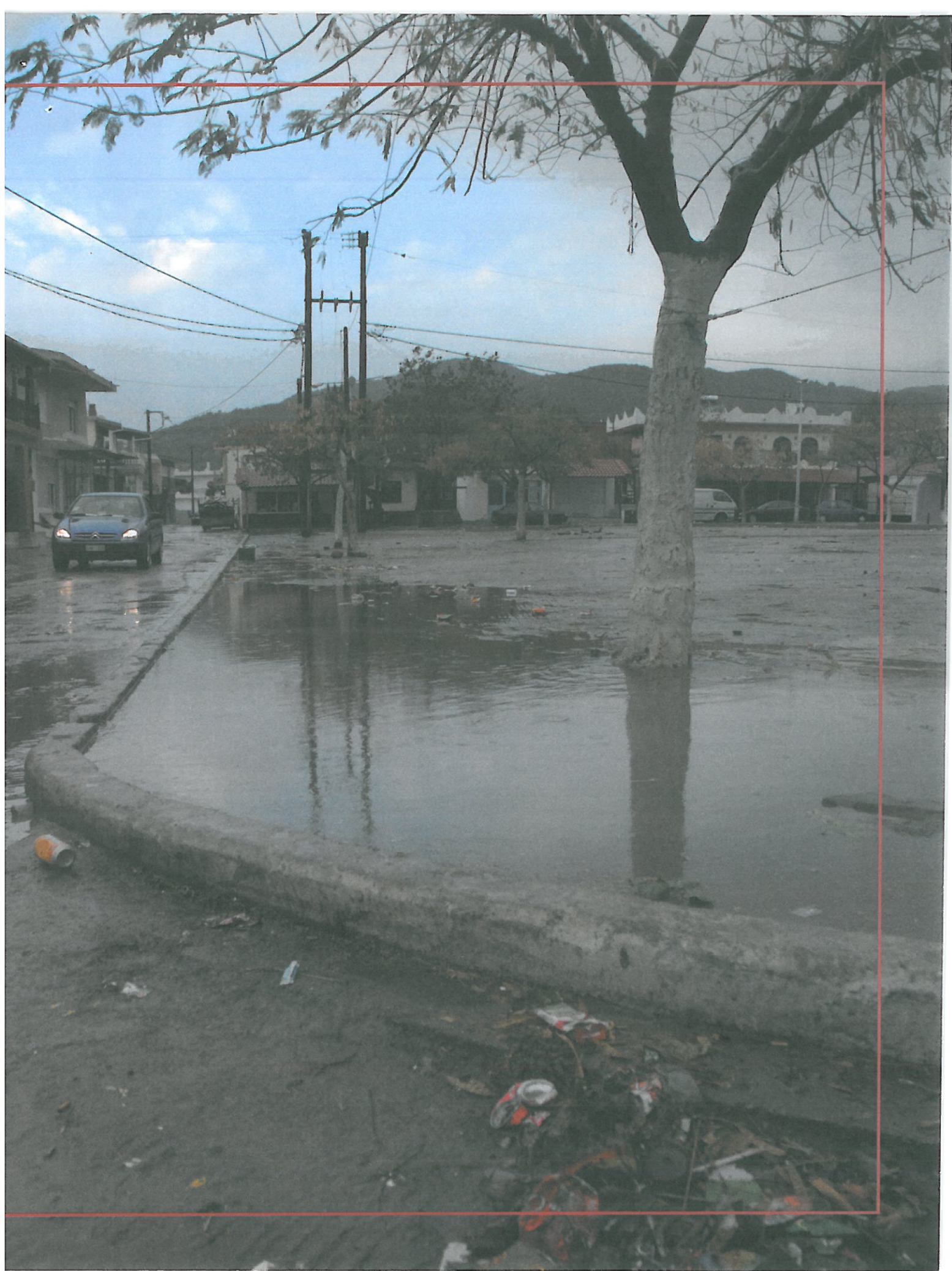
με ὅτι ἀπὸ τὰ 1.238 παιδιὰ μόνο τὰ 650 εἶναι γραμμένα στὸ σχολεῖο και ἐξ αὐτῶν μόνο τὰ 530 φοιτοῦν κανονικά. Μάλιστα, τὸ χωριὸ παρὰ τὸν πληθυσμὸ του ἔχει μόνο δυὸ παιδιὰ ποῦ φοιτοῦν στὸ λύκειο, ἐνῶ δὲν ἔχει εἰσακτέους στὰ πανεπιστήμια. Ἴσως τὸ γεγονός ὅτι τὸ χωριὸ ἀπέκτησε δημοτικὸ σχολεῖο μόλις πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια και ὅτι τὰ παιδιὰ ἄρχισαν να μιλοῦν ἑλληνικά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἰδρύθηκε ὁ Σύλλογος να δικαιολογεῖ κάποια πράγματα.

«Ἡ ἀνεργία ὅμως εἶναι τὸ χειρότερο ἐδῶ» τονίζει ἡ κ. Σουλεϊμὰν. «Δὲν δουλεύει κανεὶς, οὔτε οἱ γυναῖκες οὔτε οἱ ἄντρες. Μόνο τὸ καλοκαίρι δουλεύουν κάποιοι ἀπὸ μᾶς στὰ χωράφια τῶν Τούρκων». Ὁ κ. Ἄλῆογλου θέτει τὸ ζήτημα σὲ μία ἄλλη βάση: «Τὸ πῶς ζοῦμε μόνο ἐμεῖς τὸ ξέρουμε. Μόνο μὲ ἐλεύθερο ἐμπόριο. Ὅταν κάποιος πάει να βρεῖ δουλειὰ και βλέπουν πῶς εἶναι Τσιγγάνος, τοῦ λένε πῶς δὲν ἔχουν δουλειὰ».

Φυσικὰ σὲ ἕναν συνοικισμό ποῦ οἱ πάντες εἶναι ἀνεργοί, εἶναι και ἀνασφάλιστοι, ἄρα χωρὶς τὴ στοιχειώδη κάλυψη σὲ θέματα ὑγείας. Κι αὐτὸ καθρεπτίζεται και στὸ προσδόκιμο ζωῆς στὸν συνοικισμό: 55 χρόνια! Τὸ πῶς ἀντιμετωπίστηκε, λοιπόν, τὸ θέμα τῆς ὑγείας δὲν μπορεῖ οὔτε ἡ φαντασία να τὸ προσεγγίσει: «Στὸν Σύλλογο κάναμε τὰ ἐμβόλια γιὰ τὰ παιδιὰ. Μᾶς ἐπισκέφτηκαν οἱ... Γιατροὶ τοῦ Κόσμου και τὰ κάναμε. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γιὰ τὴν ὑγεία μας». (Σουλεϊμὰν Νατζιέ) «Πολλὰ παιδιὰ παθαίνουν γαστρεντερίτιδες και διάρροιες. Πολλοὶ ἔχουν ἡπατίτιδα. Εἶχαν τὴ συνήθεια, οἱ φίλοι, να κόβουν τὰ χέρια τους γιὰ να ἐνώνουν τὸ αἷμα τους και ἡ ἡπατίτιδα μεταδιδόταν πολὺ εὐκόλα. Ἐχουν γίνεῖ ἐμβόλια ρουτίνας στὰ παιδιὰ, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴν ἡπατίτιδα. Ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς φυματίωσης εἶναι πολὺ σοβαρό. Ἐνας γιατρός ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο Ξάνθης, ὁ κ. Καραμανίδης, ἔκανε ἐνημέρωση στοὺς κατοίκους γιὰ τὴ φυματίωση. Πήραμε δειγματοληπτικὰ αἷμα ἀπὸ 35 ἄτομα γιὰ ἐξετάσεις, τὰ μισὰ βγήκαν θετικὰ στὸ αὐστραλιανὸ ἀντιγόνο. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι δὲν ἔρχονται πάντα οἱ ἴδιοι γιατροὶ και ὁ πρόεδρος τοῦ Νοσοκομείου εἶχε πεῖ ὅτι εἶναι πολὺ κοντὰ στὴν Ξάνθη και δὲν δικαιολογεῖ γιατρός. Ὅμως θὰ ἔπρεπε, γιὰ τὸ ἐδῶ ὑπάρχει ἰδιαιτερότητα». (Β. Μικαλίδου)

«Ἐχουμε δεῖ παιδὶ 2,5 ἐτῶν να καπνίζει τσιγάρο»

Τὸ να ἀναφέρουμε ὅτι ἀπὸ τὰ φυτὰ μόνο τὸ χασις «ἀνθεῖ» στὴ νεολαία ἐνὸς τέτοιου χωριοῦ θὰ ἦταν περιττὸ, ἂν δὲν ἦταν «τὸ δεύτερο μεγάλο πρόβλημά του», κατὰ τὴ νοσηλεύτρια κ. Μικαλίδου: «Ἐχουν πεθάνει πολλὰ ἄτομα ἀπὸ ἠρωίνη. Ἐχουμε δεῖ παιδὶ 2,5 ἐτῶν να καπνίζει τσιγάρο. Μπήκαμε μία

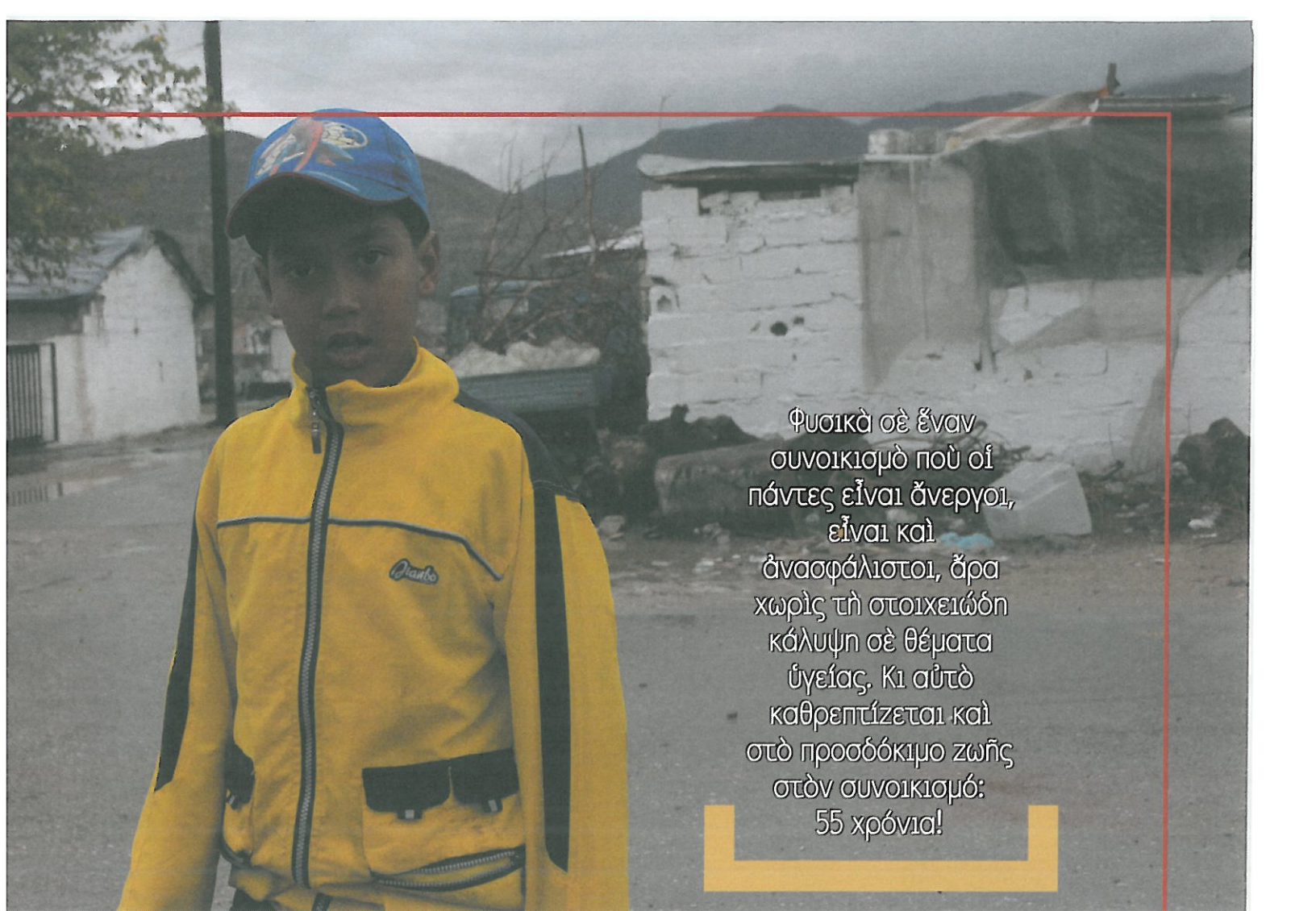

μέρα σε ένα σπίτι με μικρά παιδιά και οι γονείς κάπνιζαν κασις. Κανείς μέχρι τώρα δεν έσκυψε πάνω τους να λύσει κάποια προβλήματα. Στις εκλογές έρχονται αντιπρόσωποι των δύο μεγάλων κομμάτων και πληρώνουν για ψήφους. Αυτοί παίρνουν τα χρήματα και στο τέλος δεν τους ψηφίζουν».

Άκόμα και η ύψηλη γεννητικότητα του συνοικισμού, που φαίνεται ευχάριστη σε μία χώρα με μεγάλη υπογεννητικότητα, έχει την άσχημη πλευρά της: «Παρά τις προσπάθειες που καταβάλλονται από το Κέντρο Ένημέρωσης των γυναικών για τις ένδεδειγμένες μεθόδους αντισύλληψης και οικογενειακού προγραμματισμού, η άμβλωση παραμένει η κύρια αντισυλληπτική μέθοδος. Κατά μέσο όρο αντιστοιχούν 8-10 άμβλώσεις σε κάθε γυναίκα, μερικές δε φορές ο αριθμός φτάνει τις 30. Στην περίπτωση του Δροσερού η επικινδυνότητα των άμβλώσεων παρουσιάζεται ακόμη μεγαλύτερη, αφού συνήθως αυτές σημειώνονται σε προχωρημένο στάδιο έγκυμοσύνης. Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους καταφεύγουν σε ιδιώτες γιατρούς και όχι στο δημόσιο Νοσοκομείο, όπου η επέμβαση πραγματοποιείται και μάλιστα δωρεάν, αν και εφόσον η έγκυμοσύνη δεν είναι προχωρημένη».

3^{ος} Άθλος

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, λοιπόν, ξεκίνησε ο γυναικείος σύλλογος «Ελπίδα» την προσπάθειά του να δώσει στα παιδιά κάποια εφόδια. Και ανάμεσα στις γυναίκες υπάρχει μία που όλοι την αντιμετωπίζουν ως ήρωίδα. Η κυρία Σαμπικά Σουλεϊμάν. Είναι αυτή που φρόντισε «να άκουστούν τα προβλήματα των Τσιγγάνων της Θράκης στην Εύρωπη», αυτή που ανάγκασε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να «ύποκλιθει» στην άρχοντιά της και να τη βραβεύσει! Είναι η γυναίκα που ξυλοκοπήθηκε από τους Τούρκους της περιοχής της, γιατί τόλμησε να δηλώσει πως είναι «Έλληνίδα Τσιγγάνα». Χάρη σ' αυτήν και σ' άλλες δεκαεννιά στήθηκε αυτός ο Σύλλογος που έχει κάνει θαύματα και πλέον εκδίδει και δική του εφημερίδα, την *Andar Drosero!* Στον Σύλλογο έμαθαν τα παιδάκια και οι μεγάλοι να μιλούν ελληνικά, αλλά καθ' όλα τ' άλλα ο Σύλλογος μεριμνά μόνο για τα παιδιά. Έχει διοργανώσει θεατράκι, έχουν βγει караγκιζοπαίχτες καί, φυσικά, μουσικοί (Τσιγγάνοι γάρ!), ενώ για τα κοριτσάκια διδάσκεται και μαγειρική και κομμωτική! Μάλιστα, οι γυναίκες ασχολούνται με την κηροποιία, γιατί

Φυσικά σὲ ἕναν
συνοικισμό πού οἱ
πάντες εἶναι ἄνεργοι,
εἶναι καὶ
ἀνασφάλιστοι, ἄρα
χωρὶς τὴ στοιχειώδη
κάλυψη σὲ θέματα
ὑγείας. Κι αὐτὸ
καθρεπτίζεται καὶ
στὸ προσδόκιμο ζωῆς
στὸν συνοικισμό:
55 χρόνια!

ὁ Σύλλογος ἐπιβιώνει μὲ ἴδιους πόρους καὶ μὲ δωρεές, ἐνῶ τὰ μαθήματα τὰ κάνουν ἐθελοντὲς δάσκαλοι, μουσικοὶ, σκηνοθέτες κτλ. Φυσικά, ἡ πολιτεία καὶ μετὰ τὴ δημιουργία τοῦ Συλλόγου εἶναι ἀπούσα. «Ἡ πολιτεία δὲν ἔχει κάνει τίποτα ἀπολύτως γιὰ τὸν συνοικισμό μας. Μόνο ὑπόσχεται. Ἀπὸ τότε πού δημιουργήθηκε ὁ Σύλλογός μας καὶ ἀκουστήκαμε, χάρη στὴν κυρία Σαμπικά, ἔχουμε προχωρήσει κάπως τὰ πράγματα. Νὰ φανταστεῖτε, σὲ ἕνα σπίτι ζοῦν δύο καὶ τρεῖς οἰκογένειες. Τὸ γυμνάσιό μας εἶναι λυόμενο. Ἀκόμα καὶ τὴν πλατεῖα πού μᾶς ὑποσχέθηκαν γιὰ τὰ παιδιὰ δὲν τὴν κάνανε. Ἦρθαν οἱ φοιτητὲς ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο στὴν Ξάνθη καὶ μᾶς βοήθησαν. Φτιάξαν τὴ μακέτα, τὴν παραδώσαμε στὸν Δήμο καὶ καθυστεροῦν ἐδῶ καὶ τρία χρόνια». (Σουλεϊμὰν Νατζιέ)

Μιά ἄποψη

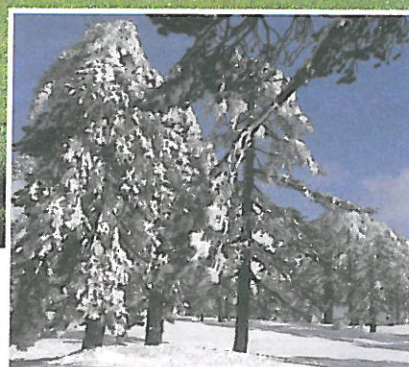
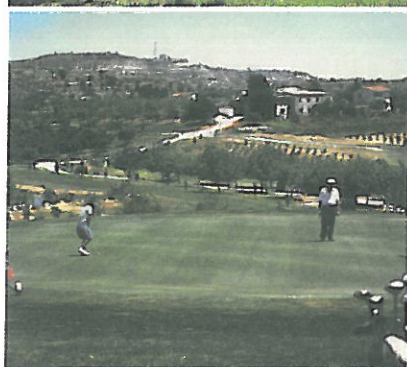
Πάντως, στὸ ζήτημα τῶν κατατρεγμένων τοῦ Δροσεροῦ, πού ζοῦν ὄχι σὰν ὀργανικὸ μέρος τῆς κοινωνίας ἀλλὰ σὰν ὄγκος τῆς, δὲν χωρεῖ πλέον οὔτε ἡ βλακεία τῶν πολιτικῶν οὔτε γλυκεροὶ συναισθηματισμοί. Κι ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἕνας φοιτητῆς καὶ ὁ λόγος μου ἐδῶ δὲν βαραίνει γιὰ νὰ ταραξεί

τὸ κεφάλι κανενός, σὰς στέλνω Λόγο Θουκυδίδη, πού εἶναι σίγουρα συνταρακτικὸς: «Ἐκεῖ πού τὸ Ἔνα δὲν μαρτυροῦσε τὸν ἕναν καὶ ἀντίστροφα, ἔμελλε νὰ συγκροτηθοῦν ὀμάδες γιὰ τὴ διάσπαση τοῦ Σώματος, πού ἐπειδὴ δὲν συνέβαλλαν στὸ Κοινόν, τρέπονταν πρὸς τὴ ληστεία, ἄρπαζαν μὴν ἔχοντάς το γιὰ ντροπὴ νὰ φέρουν τέτοιο ἔργο, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ καμάρι»...

Σημ.: Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴν πρόεδρο κ. Σαμπικά Σουλεϊμὰν πού μᾶς παρέιχε κάθε βοήθεια καὶ τὴν κ. Σαλιόγλου Μπαχάρ γιὰ τὴ ζεστὴ φιλοξενία.

Βιβλιογραφία

Ἐφημερίδα *Andar Drosero*, Ἀπρίλιος 2008, τεῦχος 1.
Κώστας Ζουράρις, *Εἰσαγωγή στὴν ἀπογείωση τῆς πολιτικῆς*, Ἄρμος, Ἀθήνα.
Ὁδυσσεὺς Ἐλύτης, *Τὸ Ἄξιόν Ἔστι*, Ἴκαρος, Ἀθήνα.
Μάρκος Ἀντωνίου, *ΠΟΛΙΤΕΙΑ ὁ Κύκλος τοῦ Πάθους*, Συνάντηση, Ἀθήνα.

Διακοπές στην χειμωνιάτικη Κύπρο!

Κάτι παραπάνω θα ξέρουν οι ποιητές μας που την ύμνησαν. Κάτι θα ξέρουν περισσότερο τα μνημεία της πολιτιστικής της κληρονομιάς που κουβαλάνε μαζί τους ιστορία 10.000 χρόνων.

Στη χειμωνιάτικη Κύπρο το χθες συνυπάρχει με το σήμερα. Ιστορία, πολιτισμός και σύγχρονες γεύσεις στο νησί της Αφροδίτης που μας προσκαλεί για ένα ταξίδι πολλαπλών εμπειριών. Το στοιχείο είναι ότι κανένας μας δεν θα βγει χαμένος αν επιλέξει χειμερινές διακοπές στην Κύπρο.

Σύγχρονες ξενοδοχειακές μονάδες, γεύσεις της παράδοσης και της σύγχρονης δημιουργικής κουζίνας, κέντρα θαλασσοθεραπείας—από τα καλύτερα στην Ευρώπη—εναλλακτικές μορφές τουρισμού για τους πιο απαιτητικούς ταξιδευτές.

Με τακτικές αεροπορικές πτήσεις από την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τη Ρόδο και την Κρήτη, με ιδιαίτερως τουριστικά «πακέτα» που σέβονται το πορτοφόλι μας και με ειδικά προγράμματα περιήγησης στα πιο όμορφα σημεία του νησιού. Κοπιάστε, γιατί η Κύπρος σας ταιριάζει γιατί είναι και δική σας!